

ORKKAN

Meðan samfelagsorkan, av einari samgongu, ið ikki er til, verður kroyst burtur úr fólki — so fer stórir partur av allari innfluttari orku upp í royk úti til havs.

UM 130/140 MILLIÓNIR

verða brendar upp — um árið — til svartasta onga nyttu — tvørtur ímóti.

Hetta er niðurstøðan, kanna vit eftir hvussu tann skjótt dýrkiandi oljuinnflutningurin verður brúktur í Føroyum í dag.

Hvørjar tilráðingar hevir hetta ráð lagt fyrir myndugleikarnar og tað føroyska vinnulivið?

Hevir Orkráðið, á fatuligum máli, lagt fyrir Føroya Landsstýri og føroyskt vinnuliv, sína vitan um at vit hvørt árið brenna fyrir einar 130/140 mill. krónur ov nógv (við dagsins prisi á olju) av harðari valuta úti á fiskifeltunum — og at vit hava gjørt so i nógv, nógv ár til onga verðsins nyttu?

Er tað i veruleikanum soleiðis vorðið, at størstu avrik Orkudáðsins hava verið tær útrokningar, ið vórðu almannakunngjördar, ið sýndu á hvønn hátt flestu kilo av fiski fingust fyrir fægstu kilo av olju: hesar útrokningar, sum meira og minni vórðu brúktar til eina legalisering av einari tí størstu skaðagerð, ið framd er i føroysku søguni: partrolingin/trolingin yvirhøvur, ið nú at kalla hevir skrætt stæðið undan føroysku tjóðini!

Hesin til dagin i dag mest fullkomni tankatøskur, hetta tað størsta bluffið til dags dato: mestu kilo fiski/ kilo olju, men vera dýrasta (eftir reyv) tilráðing, nakað ráð nakrantið hevir latið frá sær.

Høvdu hesir ólukkur (klóku) menn havt roknað krónur/ kilo fiski/ kilo olju (ella v.o.o. givið sær far um endavirðið á fiskinum), tá høvdu teir verið komnir til nágreiniliga tað úrslit, vit samfelagsbúskaparlaga hava rokkið i dag: heimsins

(upp á seg) størsta hall nakað vinnuliv nakrantið hevir rokkið nakrastaðni: eitt hall so stórt, at leggur tú tær 100-tals milliúnirnar (i harðari valuta fyrir

oljuseplið úti til havs) oman á almenna studningin (605 mill. i 1989), so rokka vit einari upphædd i milliönum krönum, ið stórt sæð svarar til sam-

aða útflutningsvirði i teirri »studningsbetingaðu« fiskivinnuni.

Hesin uppá tað nærmasta kz-nasistiska mátanum at kalkulera uppá (kilo

fiski/ kilo olju — juden/stunde), var tað (i nøkrum fáum undantökum) næstan øll, ið hildu vera i finasta lagi: politikarar flest allir vórðu trumlaðir niður — reiðarafelagið, Oddfríður/ Olaf/ Osmundur/ Jákup i Sumba o.s.fr. o.s.fr., argumenteraðu dygt og sterkt: bankarnir góðtöku nøgdarmentunnar logikk-in, revisorarnir framleiddu rakstrarætlanir og menn fóru i holt við at framleiða blokkar úr skræpu: teir gjørdust »leverandørar« av halli til egið sölufelag — ið hevir dult hesa ólukkuna i nógv harrans ár.

At rakstrarætlanirnar, iðroknaðar tann altvaksandi studningin, og »veks-

andi« framleiðslukostnaðin á flakavirkjunum, hava dult at størri og størri partar av stagneraða sölurvirðinum varð fluttur yvir á uppskrúvaðu rakstrar-útreiðslurnar á hesum skipum, sum eftir smáum 10 árum hava slúkt okkum við húð og hár.

Nú er so endin og botnurin rokkin — ella er tað nú so?

Úti til havs — umborð á okkara flota — eru spentir fastir umleið 300.000 hest-ar. Av hesum 300.000 hestunum eru teir avgjört flestu: um 260.000, at

John Smith
skrivar

